

[Udenrigsministeren]

bestræbelserne for at finde en fredelig løsning, forudsat naturligvis at det netop fører til, at FN's resolutioner bliver opfyldt, og at Irak trækker sig betingelsesløst ud af Kuwait. Alle muligheder er jo ikke udtømt; her på det seneste har FN's generalsekretær erklæret sig rede til at tage et initiativ, det har vi sammen med andre nordiske lande været med til at presse på for at han ville tage, og det er meget glædeligt, at han tager det. Det siger sig selv, at han også skal have fuld dansk støtte til sine mæglingsbe- stræbelser, og jeg må forstå på de drøftelser og kontakter, der har været i formiddagens løb partierne imellem, og på hr. Svend Aukens be- mærkninger her, at det vil være muligt, at vi i enighed kan formulere os, så vi dels får frem- stillet som et klart dansk synspunkt, at vi øn- sker en fredelig løsning, at vi ønsker at være med til at udnytte alle muligheder, at vi specielt støtter FN's generalsekretærs initiativ, men at vi samtidig undgår at falde i den fælde, der hed- der at koble problemerne sammen. Jeg synes, det ville være glædeligt, hvis også SF ville være at finde bag et sådant dagsordensforslag, der kan samle alle.

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Jeg er enig med udenrigsministeren i, at dette spørgsmål om krig og fred er så vigtigt, at man ikke skal tale forbi hinanden, og jeg ville gerne udvide det med at sige, at jeg synes, spørgsmå- let om krig og fred er så vigtigt, at det ikke bur- de bruges som legetøj i en åbningsdebat, for det er det, der er sagen. Sagen er, at når SF i dag bringer dette spørgsmål ind, er det, fordi det er den eneste måde, man kan gøre sig interessant på, og dermed bliver det pludselig til en »hu hej vilde dyr-debat« her.

Men det, der egentlig kaldte mig herop, var hr. Gert Petersens afsluttende bemærkninger. Jeg synes, det var ualmindelig uforskammet at tillægge de partier, der mener, at vi skal stå bag FN's Sikkerhedsråds beslutninger, en racistisk holdning, for det var jo det, hr. Gert Petersen gjorde. Hr. Gert Petersen sagde, at det gjorde ikke så meget, at der var nogle partier, der støt- tede den holdning, som bl.a. hr. Arne Melchior og hr. Kofod-Svendsen og andre har givet ud- tryk for, for det var jo »kun« arabere, det gik ud over. Er det ikke at påstå, at de pågældende fol- ketingsmedlemmer er ligeglade med denne be-

folkningsgruppe og dermed racister? Jeg vil gerne sige til hr. Gert Petersen, at grunden til, at vi er nogle stykker, der ønsker, vi skal stå fast – og også stå fast på den 15. – er, at der er nogle, der har lært noget af tiden før anden verdens- krig. Der er altså nogle, der har lært noget af det dér med at lege med en diktator: man kan godt rejse til München og snakke-snakke, lige så vel som man kan rejse til Bagdad og snakke-snak- ke. Dengang solgte man Tjekkoslovakiet, og nu er der nogle, der måske vil sælge Israel i stedet for.

Det, det drejer sig om, er, at en diktator ikke bare skal tro, at når der er sat en grænse, så er det noget, man ikke behøver at tage særlig al- vorligt, for »de gør nu nok ikke noget allige- vel«. Og det gør de så heller ikke næste gang, næste gang og næste gang igen. Så kan hr. Gert Petersen sige, at vi skal have sanktioner, og hvad ved jeg. Hr. Gert Petersen glemmer, at da- toen er sat, og at den er sat af et bredt flertal i FN. Dermed er man tvunget til at stå fast på den for ikke at give Saddam Hussein indtrykket af, at det er helt ligegyldigt, hvad verdenssam- fundet mener. Det er altså ikke af racistiske grunde, at vi er nogle, der siger, at vi skal stå fast; det er faktisk, fordi vi ikke har lyst til at gentage spillet fra før anden verdenskrig.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Det er lidt ejendommeligt, at begrebet »stå fast« skal bruges, som hr. Duetoft netop brugte det, som om der er nogen her, der ikke vil stå fast, og så er der andre, der vil stå fast.

Vi står fast på de sanktioner, som FN har indført. Vi mener, at de sanktioner skal have tid til at virke. Og hvis man vil blande situationen fra før anden verdenskrig ind i billedet, skal jeg minde om, at i 1935, da Italien havde angrebet Abessinien, som det hed dengang, var der for- slag fremme, stærke forslag, om at gennemføre handelssanktioner imod Italien, først og frem- mest når der drejede sig om olie. Italien rådede ikke selv over olie, og forslaget faldt; det ville man ikke være med til. Jeg skal lade være at komme ind på det politiske dengang om, hvem der ikke ville være med til det, men i hvert fald: Der kunne ikke skabes flertal for det i de store lande og i Folkeforbundet. Hvis der havde kun- net det, hvis Italien var blevet ramt af sådanne sanktioner, var Italiens aggression imod Abes- sinien blevet bremset.